

Hvar som underlåter att ställa sig till efterrättelse kyrkoråds förbud mot utöfvande af lärareverksamhet, böte från och med femtio till och med trehundra Riksdaler till tväskiftes mellan åklagaren och församlingens fattiga.“

Som detta ärende var af egenskap att innan afgörande hos Kongl. Maj:t böra vid allmänt Kyrkomöte förekomma, men Kongl. Maj:t icke funnit skäligt att endast i och för denna sak ett Kyrkomöte sammankalla, och frågan således för närvarande har förfallit, så får jag härigenom föreslå Riksdagen:

att med ändring af Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1858 för sin del antaga en författning, lika lydande med de ordalag som i Riksdagens underdåniga skrifvelse af den 6 Maj sistlidet är förekomma och hvilka jag nyss uppläst.

L. J. Hierta.

N:o 327.

Af Herr **A. R. Falkman:** Om ändring i 21 § af gällande Riksdagsordning.

Vid antagandet af vår nya Riksdagsordning har man förutsatt, att medborgare alltid skola finnas, som, både af nit för det allmänna och med ett af ärelystnad lifvadt sinne, skulle vara villige att emottaga representantkallet. Denna förutsättning är väl egentligen uttalad i och för bildandet af Riksdagens Första Kammar; men är den i grunden riktig, och det måste den vara, eftersom derpå tillvaron af Riksdagens ena hälft är fotad, så måste berörda förutsättning ega full tillämpning jemväl i afseende på representanter till Riksdagens Andra Kammar; och då man helt säkert i ännu mindre grad bland ledamöterna inom Andra Kammaren än inom den Första har att befara många afsägelser, äfven om rättighet der till medgifves, och man alltså kan taga för alldeles gifvet, att, då sådan afsägelse någon gång ifrågakommer, grundade anledningar derför förefinnas, om de ock icke skulle blifva såsom fullt lagliga skäl godkända, bör det tvång, som i § 21 af Riksdagsordningen nu är stadgadt, upphävas. Att vidare motivera det både obilliga och

onödiga, — ja rent af skadliga i detta tvång, anser jag alldeles öfverflödigt, då det är så i ögonen springande, att en hvar måste inse detsamma, sedan uppmärksamheten derpå blifvit fästad.

Jag vågar alltså föreslå,

att § 21 uti Riksdagsordningen af den 22 Juni 1866 må ändras och gifvas ungefärligen följande lydelse:

Vill Riksdagsman, som för Andra Kammaren vald blifvit, befattningen sig afsäga, vare han dertill berättigad.

Afsägelse af riksdagsmannauppdrag, som göres vid sjelfva valtillfället eller sist inom åtta dagar derefter, anmäles hos valförrättaren, som ombesörje att nytt val i laga ordning skyndsamt företages.

Sker afsägelse sedermera eller mellan riksdagar, må anmälan derom göras hos Konungens Befallningshafvande, som, på sätt i § 28 mom. 2 är föreskrifvet, föranstaltar att nytt val ofördröjligen varder anställt.

Bifalles det nu anmärkta tvångets upphäfvande, så följer deraf, att från den gällande Riksdagsordningen punkten 3 i § 22 må i allo utgå.

Om remiss af denna motion till Konstitutions-Utskottet anhålles.

Stockholm den 1 Februari 1868.

A. R. Falkman.